

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Y. S.**, zastoupený Mgr. Janem Sýkorou, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 1461/66, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 A 48/2017 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Sýkorovi **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též jen „žalovaná“), ze dne 11. 4. 2017, č. j. KRPA-134138-/ČJ-2017-000022, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění (uloženého žalobci rozhodnutím téhož orgánu ze dne 7. 6. 2015, č. j. KRPA-334373-59/ČJ-2014-000022), se stanovením doby zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou; městský soud rozsudkem ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 A 48/2017 – 21, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[2] Po krátké rekapitulaci obsahu spisového materiálu městský soud soustředil svoji pozornost k otázce důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 4. 2017 vyplývá, že žalobci bylo připomenuto jeho vyjádření ze dne 30. 8. 2014, učiněné v rámci řízení o správním vyhoštění, v němž uvedl jako překážku vycestování, *že, ho zavřou do vězení jako bývalého sovětského oficíra a bude roztrhán na kusy.;* toto vyjádření vzal žalobce za své a doplnil, že se nic zásadního nezměnilo. Nicméně vzápětí citované vyjádření zcela negoval, neboť uvedl, že *v současné době mu ve vycestování žádná překážka nebrání, a v případě nutného návratu, tak učiní dobrovolně a za tím účelem si obstará finanční prostředky od přítele.* Žalobce se tedy k možnosti návratu na Ukrajinu, respektive k překážkám, které by mu bránily k návratu, vyjádřil v rámci protokolu ze dne 11. 4. 2017 zcela odlišně oproti vyjádření ze dne 30. 8. 2014. Při výkladu tohoto rozporu městský soud přihlédl zejména k dosavadnímu jednání žalobce, který nijak neusiloval o legalizaci svého pobytu a k plnění svých povinností přistupoval zcela pasivně a nedostatečně; pokud by skutečně žalobce vážně vnímal nebezpečí, které by mu na Ukrajině hrozilo, jistě by projevil více snahy o vyřešení svého pobytového statusu na území České republiky. Městský soud tak přisoudil pozdějšímu (aktuálnímu) vyjádření žalobce stran překážek vycestování větší relevanci. Vycházel tedy z toho, že žalobci v návratu na Ukrajinu žádné překážky nebrání, čemuž svědčí i tvrzená snaha žalobce o dobrovolný návrat a ochota si za tímto účelem obstarat finanční prostředky; z uvedeného vyjádření tedy není seznatelná obava žalobce z návratu. Dle městského soudu se správní orgán dostatečně vyjádřil i k možnosti realizace správního vyhoštění, když konstatoval, že existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění a odkázal rovněž na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 10. 2014, č. ZS245555, z něhož dovodil, že vycestování žalobce je možné. Námitka, že uvedené stanovisko není aktuální, není dle městského soudu důvodná s ohledem na skutečnost, že situace na Ukrajině je sice nestabilní, avšak míra nestability je v zásadě po celou dobu konzistentní a omezená zejména na východ země. Ani námitky žalobce ve vztahu k trestání odmítání nástupu do armády nejsou dle městského soudu příhodné, neboť ze spisu nevyplývá, že by byl žalobce předvolán či by mu předvolání vůbec hrozilo; nadto se jedná o legitimní státoobčanskou povinnost.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Jelikož však stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (respektive jinou vadu řízení před městským soudem) a rovněž pochybení správního orgánu, spočívající v nedostatku důvodů správního rozhodnutí, lze konstatovat, že uplatněné kasační námitky obsahově dopadají na důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Samotná nesprávná či nepřesná právní subsumpce kasačních důvodů pod jednotlivé případy uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., však meritornímu projednání kasační stížnosti nebrání (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího sodu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[4] Stěžovatel především nesouhlasí s tím, jak městský soud vypořádal žalobní námitku, dle které správní orgán dostatečně neposoudil překážky ve vycestování, které mu byly v čase vydání rozhodnutí známé. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, je stěžovatel toho názoru,

že správní orgán má bez dalšího povinnost se překážkou ve vycestování, která je mu v čase vydání rozhodnutí o zajištění známá, zabývat a předběžně ji posoudit z hlediska možnosti realizace vyhoštění; rozhodnutí správního orgánu však ve vztahu k překážkám ve vycestování žádnou argumentaci neobsahuje (správní orgán uvedenou úvahu tedy vůbec neprovedl). Žalovaný sice odkázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 10. 2014, č. ZS245555, dle něhož je vycestování stěžovatele možné, avšak z rozhodnutí není zřejmé, zda obsahem závazného stanoviska jsou také aktuálně zmiňované překážky ve vycestování. Dle stěžovatele zároveň není ani zřejmé, zda správní orgán posoudil aktuální situaci na Ukrajině ve vztahu k probíhajícímu ozbrojenému konfliktu a k sankcím za odmítnutí vojenské služby. Stěžovatel nemůže rovněž souhlasit ani se závěrem soudu, že *situace na Ukrajině je sice nestabilní, avšak míra nestability je v zásadě po celou dobu konzistentní a omezená zejména na východ země*, neboť takové tvrzení není ničím podloženo. Jde navíc o úvahu soudu, nahrazující úvahu žalované; při soudním přezkumu však musí obstát samotné rozhodnutí správního orgánu jako celek.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] V kasační stížnosti stěžovatel namítá absenci dostatečného a přesvědčivého odůvodnění napadeného rozsudku, a to konkrétně stran žalobní námitky, dle které správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně neposoudil překážky ve vycestování stěžovatele, respektive že napadené rozhodnutí správního orgánu (v rozporu s názorem vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150) ve vztahu k překážkám ve vycestování žádnou argumentaci neobsahuje.

[9] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že dle namítaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu skutečně *„[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. (...) O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*

[10] Nejvyšší správní soud nicméně taktéž opakovaně judikoval (rozsudky ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017 – 24, či ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016 – 51), že *„posouzení, zda je vycestování cizince možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců), je především úkolem*

Ministerstva vnitra, které o tom podle § 120a zákona o pobytu cizinců vydává závazné stanovisko. Povinnost úplného, přesvědčivě zdůvodněného a podloženého posouzení možnosti vycestování (vyhoštění) tak primárně stíhá Ministerstvo vnitra. Právě jeho úkolem je zabývat se v podrobnostech situací stěžovatele, jeho tvrzeními a okolnostmi jeho návratu na podkladě dostatečně aktuálních, věrohodných a adresných informací o zemi, do které má být daný cizinec navrácen. Závazným stanoviskem je potom vázána policie jako příslušný správní orgán, který rozhoduje o správním vyhoštění cizince, což se nutně musí projevit v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění. Oproti tomu při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen předběžně a v obecné rovině vypořádat možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra; takový požadavek by ostatně neměl oporu v zákoně o pobytu cizinců ani v související judikatuře.“

[11] Z napadeného rozhodnutí správního orgánu (str. 8 – 9) je přitom zřejmé, že se žalovaná důvody znemožňujícími vycestování (ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců) stěžovatele zabývala a tyto v intencích citované judikatury předběžně posoudila. Konkrétně po rekapitulaci podstatných skutečností vyplývajících ze správního spisu (zejména z protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 4. 2017, č. j. KRPA-134138-9/ČJ-2017-000022, a ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. 10. 2014, č. ZS24555) konstatovala, že *„v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala cizince z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 4. 2017, ve kterém cizinec neuvedl žádnou trvalou překážku, která by bránila ve vycestování z České republiky. Dne 11. 4. 2017 v době vydání tohoto rozhodnutí měl správní orgán k dispozici závazné stanovisko OAMP Praha č. ZS24555 ze dne 20. 10. 2014, ve kterém je uvedeno, že vycestování cizince je možné. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, dosud nebyly zjištěny.“* Žalovaná zhodnotila taktéž rodinné a soukromé poměry stěžovatele.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že správní orgán sice v napadeném rozhodnutí odkázal na závazné stanovisko Ministerstvo vnitra ze dne 20. 10. 2014, č. ZS24555 (v němž je uvedeno, že vycestování stěžovatele z území na Ukrajinu je možné), nicméně dle jeho názoru není zřejmé, zda obsahem závazného stanoviska jsou také aktuálně zmiňované překážky ve vycestování, tj. že v případě návratu *„bude stěžovatel zavřen do vězení jako bývalý sovětský oficír a bude roztrhán na kusy“*.

[13] Nejdříve považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zdůraznit, že stěžovatel v řízení o zajištění žádný důvod znemožňující jeho vycestování neuváděl [v případě namítané překážky ve vycestování tedy nejde (dle slov stěžovatele) o *aktuálně zmiňovanou překážku ve vycestování*]; v protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 4. 2017, č. j. KRPA-134138-9/ČJ-2017-000022, stěžovatel výslovně uvedl, že *„[v] současné době nemá žádnou překážku ve vycestování“*. Absenci překážky ve vycestování také potvrdil sdělením, že *„pokud bude muset, tak si nějaké peníze půjčí od kamaráda a dobrovolně vycestuje na Ukrajinu“*. Z uvedených skutečností vycházely při předběžném posouzení překážek správního vyhoštění žalovaná a následně i městský soud.

[14] Jestliže stěžovatel přesto namítá, že není zřejmé, zda obsahem závazného stanoviska jsou také *aktuálně zmiňované překážky ve vycestování* (tj. že v případě návratu „*bude zavřen do vězení jako bývalý sovětský oficír a bude roztrhán na kusy*"), tuto argumentaci je nutno odmítnout. Uvedené tvrzení stěžovatel uplatnil v protokolu o podání vysvětlení ze dne 30. 8. 2014 v řízení o správním vyhoštění, v jehož rámci bylo vydáno i předmětné závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 20. 10. 2014, č. ZS24555, k možnosti vycestování stěžovatele. V řízení o správním vyhoštění byla stěžovatelem zmiňovaná překážka ve vycestování v uvedeném stanovisku akcentována; to vyplývá mj. i rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 9/2016 – 35, vydaném v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. V bodě [33] odůvodnění zdejší soud konstatoval, že *"[u]váděl-li stěžovatel jako překážku vycestování také to, že bude po návratu na území Ukrajiny uvězněn jako 'bývalý sovětský oficír', přičemž 'bude roztrhán na kusy', z obsahu závazného stanoviska ze dne 20. 10. 2014 vyplývá, že z tohoto hlediska není možné předpokládat, že by byl stěžovatel po návratu na Ukrajinu jakýmkoliv způsobem postihován. V jeho případě se totiž jednalo o zaměstnanecký poměr v ozbrojených silách, který byl řádně ukončen, a proto jej není možné v žádném případě považovat za dezerci."*

[15] Ze správního rozhodnutí není dle stěžovatele taktéž zřejmé, zda žalovaná posoudila aktuální situaci na Ukrajině ve vztahu k probíhajícímu ozbrojenému konfliktu. K uvedené námitce je třeba zdůraznit, že žalovaná vycházela z předmětného závazného stanoviska ministerstva vnitra, v jehož rámci je vždy posuzována možnost vycestování cizince z pohledu aktuální situace v zemi původu. Zároveň je i z rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele ze dne 7. 6. 2015, č. j. KRPA-334373-59/ČJ-2014-000022, zjevné, že i v tomto řízení byla vydána dokonce dvě závazná stanoviska k možnosti vycestování stěžovatele (viz str. 4 – 5). Dle prvního stanoviska ze dne 1. 9. 2014, č. ZS24209, nebylo vycestování stěžovatele možné, avšak dle druhého stanoviska ze dne 20. 10. 2014, č. ZS24555 (o které se opírá i rozhodnutí žalované o zajištění), již vycestování stěžovatele možné je. Důvodem této změny bylo zjištění, že stěžovatel má trvalý pobyt nikoliv v Sumské oblasti (ve východní části Ukrajiny zasažené ozbrojeným konfliktem), ale ve Volyňské oblasti (severozápad Ukrajiny); je tedy zjevné, že i předmětné závazné stanovisko, z něhož správní orgán při rozhodování o zajištění vycházel, pamatovalo na bezpečnostní situaci stěžovatele při návratu zpět na Ukrajinu. Ostatně, jak již zdejší soud judikoval k řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (viz například rozsudek ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 Azs 35/2017 – 54), *„[j]e zcela legitimní, pokud v rámci posouzení situace v zemi původu stěžovatele správní orgán vychází ze své úřední praxe, a to právě s ohledem na předběžnou povahu takového posuzování. Zároveň by však vždy měl přihlédnout k tvrzením cizince a individuálním okolnostem jeho případu a tyto zohlednit při rozhodování o zajištění, což by mělo být (byť ve stručnosti) patrné z odůvodnění rozhodnutí."* Stěžovatel netvrdil, že by od vydání závazného stanoviska došlo ke změně situace na Ukrajině (například územní rozšíření konfliktu i do Volyňské oblasti) a neuvedl ani žádnou jinou překážku, která by mohla, byť i jen potenciálně, jeho vycestování na Ukrajinu bránit (absenci překážky naopak výslovně potvrdil, jak již bylo výše uvedeno).

[16] V rámci posuzování této otázky lze stěžovateli přisvědčit v tom, že závěr městského soudu, dle kterého „*situace na Ukrajině je sice nestabilní, avšak míra nestability je v zásadě po celou dobu konzistentní a omezená zejména na východ země*", není ničím podložen a

nepřípustně doplňuje důvody rozhodnutí správního orgánu. Uvedená argumentace městského soudu skutečně nemá oporu ve spisovém materiálu a doplňuje důvody rozhodnutí správního orgánu. Nicméně s ohledem na to, co bylo uvedeno v předchozím odstavci tohoto odůvodnění, lze konstatovat, že tato dílčí úvaha soudu (učiněná výlučně na podporu již vyslovených závěrů, opírajících se především o vyjádření stěžovatele o absenci překážky návratu do vlasti a o závěry závazného stanoviska ministerstva vnitra o možnosti jeho vycestování) byla učiněna zcela nad rámec nutných úvah a nemůže tak ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku.

[17] Z rozhodnutí žalované není dle stěžovatele rovněž zřejmé, zda došlo k posouzení aktuální situace na Ukrajině ve vztahu k sankcím za odmítnutí vojenské služby. K tomu postačí uvést, že dle ustálené judikatury je vojenská služba a branná povinnost legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou i v mezinárodním měřítku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, a ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34. Sankce za odmítnutí vojenské služby tedy nemohla být ani potenciální překážkou ve výkonu správního vyhoštění, jíž by bylo nutné se zabývat. Uvedené taktéž nastínil i městský soud v závěru napadeného rozsudku.

[18] Tvrzeným deficitem nepřezkoumatelnosti (ve smyslu řádného nevypořádání žalobní námitky) tedy v tomto směru napadený rozsudek netrpí. Městský soud se žalobní námitkou absence úvahy správního orgánu o důvodech znemožňujících vycestování výslovně zabýval (na str. 3 napadeného rozsudku) a poté závěr správního orgánu o možnosti repatriace stěžovatele na základě přezkoumatelných úvah aproboval.

[19] Nejvyšší správní soud vyhodnotil ve shodě s městským soudem úvahu žalované o možnosti vycestování stěžovatele jako dostatečnou. Stěžovatel do protokolu o podání vysvětlení neuvedl žádnou překážku, jež by mu bránila ve vycestování. Úvaha žalované dále vycházela ze závazného stanoviska ministerstva vnitra k možnosti vycestování stěžovatele, které se zakládalo na informacích o zemi původu a z něhož vyplývá, že stěžovateli v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jiné potenciálně možné překážky bránící vycestování stěžovatele přitom v řízení o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění nevyšly najevo.

[20] Lze tedy uzavřít, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný (k vymezení tohoto pojmu blíže viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, nebo ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64); uvedené platí z výše uvedených důvodů i pro rozhodnutí žalované. Pro úplnost lze dodat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nemůže být závislá na subjektivní představě účastníka o tom, jak má být rozhodnutí zdůvodněno, nýbrž se musí jednat o objektivní překážku, která znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

[21] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jí proto zamítl.

[22] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí náhrada nákladu řízení nepřiznává.

[23] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti pro řízení o kasační stížnosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Protože však v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné relevantní úkony (ve smyslu kvalifikovaného právního zastoupení, neboť toliko aproboval kasační stížnost sepsanou Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.), nebyly naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu